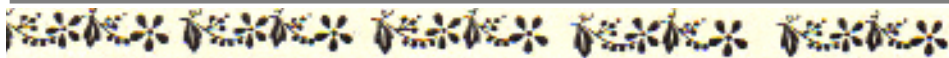

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

Németh Erzsébet

Erotikus vers

Csókdold végig a testem:
szemem szivárványát,
vágy-bíbor ajkam,
mellem kinyílt rózsáit is.

Gyönyör-szikrázó csillagok fényén
villámló kéj-indán haladj,
örvénylő ölem bozóttüzeiben égve,
tisztítva magad.

Bíró László**Kései üzenet**

a 100 éve született József Attilának

magányosan élek
betegem idegkimerülten
már nem kell kezét nyújtatok
s köszönjek...

megzavart gondolataim
összeviszsa kuszáló
őrült vonatkozásai
körülöttem nyüzsgő emberáradat
mérhetetlen lelki pusztasága

egyre több a nyílás
szívem mint a zoknim
lyukas

Ferencvárosi éj

avagy József Attila gyermekora

a sötétség lábánál magányosan állva
bámulok a végtelenbe
oda hol a sínpárok összeérnek
gyémántsugár karcol lelkembe
mély s kitörölhetetlen emléket

**Nincsenek kivilágítva az
egyénségek**

zamatos zaj az éjben
tüdőre szívja a szmogot a kert
egyedül ülök itt
hol a félhomályban feketén bólogat a hiány
hálóinget cserél a hallgatás
ma nincsenek kivilágítva az egyénségek
József Attila fekete haját
hinti a tájra az éjszaka

Magyari Barna**Vallató**

József Attila Altató című verse nyomán

lenyúlja önmagát az én
vallat a hús vallat a váz
asszony nélkül recseg az éj
aludj el szépen kis varázs

a kedves elrejt mellét
alszik az ölelés a nász
meredek gleccserfal az ész
aludj el szépen kis varázs

a vereség is aluszik
nem káromkodik már a száz
csak ajkunk görbül egy picit
aludj el szépen kis varázs

szunyókál bőrünkön a ránc
a vénülésben sincs adás
magadhoz pár szót odavágsz
aludj el szépen kis varázs

szundít a mobil és chip
az Internet-kirándulás
a technika is aluszik
aludj el szépen kis varázs

az emlék könnyen elreped
a hiány mindig óriás
hunyd már le végre két szemed
aludj el szépen kis varázs

poroltó leszel szapora
mit a futótűz is magáz
mégis ég az emberfia
aludj el szépen kis varázs

T. Ágoston László

Aforizmák

Attól, hogy valaki buta és erőszakos,
még nem biztos, hogy igaza van.

*

Az igaz ügy előbb - utóbb győzelemre
jut. Csak az a baj, hogy akik győzelem-
re segítik, már régen elfelejtették, mi
is volt tulajdonképpen az az igaz ügy, s
behelyettesítik a saját elképzelé-
seikkel.

*

A vizes fullánk épp úgy szúr, mint a
száraz, legföljebb a gazdája dühösebb.

*

Ahol a pénz foglalja el Isten trónusát,
az alattvalók között nem marad helye
az Embernek.

*

A bölcsesség ott kezdődik, ahol véget
ér az önös érdek. Azért lehetnek böl-
cesek a vének, mert nekik már nincs
gondjuk a karrierépítésre.

*

Jó történész az, aki a mindenkori
aktuális hatalom igényeihez tudja
igazítani a múltat. Aki csak a tények-
hez ragaszkodik, soha nem lesz
akadémikus.

*

Aki szív nélkül végzi a dolgát, szak-
májának nem mestere, csupán a kon-
tára lehet.

*

Olykor a legkisebbektől is lehet
nagyságot tanulni.

*

Aki a bordélyházba megy feleséget
keresni, ne csodálkozzon rajta, hogy

nem apácát vezet az oltár elé.

*

Bármekkora legyen is a kecske bőre,
csak az jön ki belőle, amit a dudás
belefűjt.

*

Ha az igazság pusztán filozófiai
kategóriává válik, a jog se lesz több
tartalom nélküli fikciónál.

*

Az író olyan, mint a méh. Virágról vi-
rágra száll, magába szívja az ezerféle
illatú nektárt, de mire a kaptárban le-
rakja a mézet, már egyikre se hasonlít.
Új illat lesz belőle; a mezőé.

*

A parlamentarizmus napról napra
erőteljesebben terjed a világban.

Mondhatni, hogy globalizálódik. Jó
példa erre a magyar és az orosz parla-
ment hasonlósága. Mert hogy mindket-
tőben csak duma van.

Bíró Ida

Tavas

Már hozzám ért
a cseresznyefa
bomló rügyeinek
menyasszony ruhája.
Szerelmet lehel
szomorú szívemnek
balos pitvarába.
Ereim gyenge vonalában
gyorsabban fut a
pirosló kis patak.
Puha szellő kérdezi
tőlem: ugye barátom
szíven találalak?

Rot Zombie

ÉS

és mérhetetlenül elvesztem
és nagyon félek apróságottól
és meg kell ágyaznom szemedben
és nem elég a csókodból

és úgy sajnállok mindent
és keserűek az álmaim
és a halált cipeltem, vittem
és te lenyelted bájaid

és erőszakoskodtam magammal
és idegesítettem kezeimet
és átöleltél szavaddal
és megismerted a szenvedéseket

és valamikor gyógyult leszek
és most létem egyedül pislákol
és az életünkbe nevétsz
és végtelenül hiányzol

Fán

Sötét fáról nézem magam
feketességembe duzzad a testem
bugyborékoló sóhajom ragad
semmiméhből csavarodva lettem.

Halkan cirógatom a hátam
bedudvásodott libabőrös lelkem
élőhalottak üvöltének a számban
elrohadt sorsokat nyeltem.

Guggolok a szívszínű gallyon
én nem mozdulok alattam
reccsen életem hallom
Halál nyújtózik szavamban.

Fegyvernek

Kulimár János

Pajkos hintaló

Angyalok vitorlása,
csoda-szép szellemhajó.
Fedélzetén
egy gyermek áll, -
a tenger egy pajkos
hintaló.

A partot bőszerű ifjú éri el,
és lázadón hörög
az esti egekre,
vérében hibernált istenek
korbácsolják pürrhoszi
győzedelmekre.

Ha múltán az ábrándos
kor forradalma,
mézízű borával
köszönt a szerelem.
Koccints vele: életed így lesz
maga az Éden,
vagy emésztő gyöttelelem.

Napnyugták táján
ős-konok férfi
szemében újra ott a szellemhajó.
Fedélzetén a régi
gyermek áll, -
az élet egy pajkos
hintaló.

Bányai Tamás

A házmester éjszakája

Egy Csepel teherautó állt meg a bérház előtt. Csopár Antalt megijesztette a fékcsikorgás. Rosszat sejtett, mint amikor délelőtt három orosz tank dübörgött végig a ház közelében. Odament az ablakhoz, a vastag csipkefüggönyt résznyire elhúzva kinézett.

Odakint már sötétedett, a szomszédos ház előtt álló utcai lámpa gyér fényénél nem tudta kivenni az arcokat. Négy ember ugrott le a teherautó platójáról. Egy kivételével mindegyiknek géppisztoly lógott a vállán. A fegyvertelen, lódenkabátba burkolózó szikár ember, aki a sofőr mellől szállt ki, elindult a kapu felé. Középkorú férfi volt, idősebb a többiekénél.

Csopár Antal nem tudta mitévő legyen. A rádió adásain nem lehetett eligazodni, a legtöbb embernek csak sejtelve volt arról, hogy mi történik a városban. Ki tudja, kinek milyen félnivalója van.

A szikár férfi harmadmagával eltűnt a kapualjban, társai a kapu előtt helyezkedtek el. Kopogtak az ajtón. Csopár Antal ellépett az ablaktól. Egy bátorító pillantást vetett a feleségére, aki riadtan a sarokba húzódott.

- Nem tudom, mit akarnak - mondta -, nekünk nincs mitől félni, de arcát kiverte a hideg verejték. Reszkető inakkal ment végig a keskeny szobán, a konyhában felkapcsolta a villanyt. Félig kitárta a bejárati ajtót, és remegő hangon kérdezte:

- Mi tehetek az urakért?

Az ajtóban álló szikár férfi rideg, színtelen hangon visszakérdezett:

- Jámbor Béla ebben a házban lakik?

- Igen - felelte Csopár Antal -, az ötödik emeleten.

- Gyerünk - szólt a lódenkabátos a társaihoz, akik azonnal megindultak a lépcsőház felé. Kicsivel később az emeletről dörömbölés hallatszott. Szinte ezzel egy időben hallották a csattanást. Mint amikor egy tele zsákot a földhöz vágnak. A csattanás az utcáról jött. Csopár Antal odament az ablakhoz, s az ablakkeret védelme mögül kinézett. Egy alak feküdt a betonjárdán, bal karja a teste alá ficamodott. A lódenkabátos férfi, nyomában fegyveres társaival odasietett a többiekhez. Tanakodtak valamit, aztán az egyik hátára fordította a mozdulatlanul fekvő alakot. Csopár Antal felismerte a véres, eltorzult arcot. Jámbor Béla volt, akit a fegyveresek kerestek.

A lódenkabátos újfent elindult a kapu felé. Csopár, mintha ráérezett volna, hogy a férfi őt fogja keresni, már az ajtóban várta. A szikár ember most egyedül állt az ajtó előtt. A fejét csóválta.

- A lakójuk kiugrott az ablakon. A marha. Holott a fene sem akarta bántani. Lett volna néhány kérdésünk hozzá - hadarta a férfi, aztán legyintett -, de most már késő.

Mire Csopár Antal visszatért az ablak mögötti leshelyére, a fegyveres férfiak feldobták a holttestet a platóra, és a teherutó nehézkesen elindult a Duna felé.

Csopárné ébren bár, de még ágyban volt, amikor megszólalt a kapucsengő. Magára kapta pongyoláját, s kibotorkált a kapuhoz, amelynek boltíve alatt két idegen állt. Az egyik karhatalmista egyenruha, a másik egy kalapos civil

ruhás férfi volt. A kalapos csak annyit mondott:

- Magukat keressük - és már tuszkolta is maga előtt a lassú járású, beteges lábú asszonyt. A konyhába lépve az egyenruhás rászólt az ijedtségtől reszkető asszonyra:

- Hol a férje?

Csopár Antal álmosan, a meglepetéstől hunyorgó szemmel jött ki a szobából. Az egyenruhás a bejárati ajtónál állva rögtön a lényegre tért.

- Októberben az ellenforradalmárok ebben a házban megölték az egyik bajtársunkat. Jámbor Béla alezredes elvtársat. Emlékszik rá?

Csopár némán bólintott. Az asszony félig férje mögé húzódva, a kezait tördelte.

- Kik voltak? - kérdezte most a civil ruhás durván. Aztán válaszra sem várva néhány fényképet helyezett az asztalra.

- Jól nézze meg ezeket! Felismeri valamelyiket?

Csopár lehuppant a hokedlire. Hosszasan vizsgálta a képeket.

- Csak kettőre emlékszem, egy pattanásos képű gyerekre, meg egy beesett arcú, sovány férfire. A képekre bökött.

- De ezek közül egyik sem az.

- Rendben van. Csak erőltesse meg az agyát. Még fog hallani rólunk!

Ahogy jöttek, olyan gyorsan el is viharoztak. Néhány perc múlva megint megszólalt a kapucsengő. Ezúttal Csopár ment kaput nyitni. Egy régi lakó érkezett haza pityókás állapotban, szerelmesen vigyorgó nővel a karján. A férfi, még mielőtt beszállt a liftbe, egy forintos érmét nyomott a házmester markába. Csopár magában dünnyögve tért vissza a lakásba.

- Nem tudom, mit képzelnek ezek!

Kiszúrják a szemem egy forinttal, és közben fogalmuk sincs arról, hogy mi mindenre kell keresztül mennem miattuk.

THOMAS BANYAY, Lauderhill, Florida, U.S.A.

Horváth Beatrix

Vége

Bolyong a gondolat, szitáló jégeső
Fagyott útjain piheg a lét
Tomboló indulatok árját a vihar
A természet mérgeként repíti szét.

Egy halvány szikra sincs
Gyászban a világ.
Sértődött gyermekként dacol a nap
Csak haldokló földünkön izzik a hiány
Mit elporladt életünk emléke hagy.

Bánat

Kristály cseppekben rejtőző titkok
Hátrahagyott múltak, gyötrelmes fények
Káoszban vergődő beteg sorsok
Rabjai lesznek a lidérces éjnek.

A keserű bánat fakó sűrűjében
Mégkéssett eszmék, porba hullt képek
Alantas szerepek mázas tengerében
Semmibe hullnak a tékozló évek.

Elillant pillanat, elveszett remények
A sírba szállnak a megkopott erények.

Pákozdi Gabriella

a-z vagyok

vagyok
angyalszárnynon porpihe,
barackíz befőtt;
cél tábla csontkezü kés-
dobáló előtt.

vagyok
forrongó szélfúvásban
nád, gabalyodó;
habköntösben csábító
tüzes kakaó.

vagyok
igazmondó, hitemnek
juhász-szónoka;
hajongás, repedt kancsón
ömlő borpatak.

vagyok
kíváncsi kő szívében
titka hegyeknek;
lant húrjai közt búvó
pillanatcsendek.

vagyok még
merész pipacs, gyomok közt
virítva hetykén;
országot körbefonó
örököld repkény.

és vagyok
papucs gyermekem lábán,
reménytől rengő tér,
szívárvány ívű versek,
temető kövén ér,
ujjongó harangzúgás,
üszkös ujjban rőt vér;

világtalan meteor,
villamosszíkra-fény -
zsarátnok, emberi lény
éztelen
énes
én.

2005. február 4.

Rubint Ágnes

Fájdalmas árnyék

álarcba veszett
az időtlen szenvedés,
pedig megadtál
minden becéző varázst a létnek,
mindez kevésnek bizonyult
elmerengett hallgatásban

hinni nem tudsz többé
suhánó szél dalában,
elmerülsz önmagad árnyékában
s számolod hányadszorra
veszítettél csatát
s csalódtál a világban

Rudnai Gábor

Lapidárium

A Magyar Nemzeti Múzeum kőtárában látható
nagy szarkofágról és kerti asztalról

Itt nyugszik X. Y. római polgár,
nemzete dísze, családja támasza,
családfő, jó apa, szerető férj.
Igaz, ami igaz, szülői parancsra,
későn és nehezen nősült,
így viszont könnyedén csalta meg nejét.
Rangjabéliek híján elkapott egy-egy rabszolga nőt
vagy éppen fiút, ha pedig az se volt,
meghágta a kecskét.

Politikailag mindvégig következetes:
annak adja el voksát, aki a legtöbbet fizeti érte.
Valljuk be, bakszagú élvhajász volt a barátunk,
nem jobb és nem rosszabb bármelyikünknel.
Szarkofágja üres, csontjait rég kidobálták,
síri laka ablaka tárva, jókora lyuk,
gyermekes játszanak: aki bújt, aki nem, megyek.
Mi lesz, ha egyszer majd minket is így mutogatnak,
vájválva életünk titkaiban?

Túlérett civilizáció.
Túlérett, mint a szőlő a szarkofág falán,
vörösen buggyan a vére,
indája közös családfánk.
Üljünk le együtt a kerti márványasztalhoz,
közepéből törjön magasra a víz,
napernyő helyett szökőkút vízsátora!
Élők és holtak találkahelyén
ki vonná meg tőlünk az isteni nektárt?
Bizony mondom néktek, elkárhozunk.

Medve Zsolt

Megváltó halál

A kis Joe épp hazafelé tartott az iskolából a városszéli lakókocsi parkbéli, valaha szebb időkét is megért otthonába, hogy aztán gyorsan ledobva kopott kis hátizsákját, menjen dolgozni a sarki fűszeres boltjába, mert enélkül bizony elég sovány lenne a családi kassza. Édesanyja évekkal ezelőtt meghalt, s magára hagyta őt és mindössze hét éves kishúgát az apjukkal, aki nem épp a családcentrikusságáról híres. Így sajnos Joenak hamar meg kellett tanulnia, hogy az élet milyen kemény és könyörtelen tud lenni egyesekkel. Anyjuk halála előtt nagyon szépen éltek. Volt igazi otthonuk is a város belsőbb részében, s mindig mindenük megvolt. Akkor még az apjuk is más volt. Egy igazi, gyermekeiért mindent áldozó apa, de mikor a halál szép csendben eljött anyjukért a kórházba, minden megváltozott. Elkezdett inni, kártyázni, s hajtani a pillanatnyi élvezeteket, mígnem szép lassan ez a szakadt lakókocsi lett minden vagyonuk. Ennek már lassan négy éve, s életük azóta pokol. Minden nap rosszabb az előzőnél. Az apjuk szinte minden percben az alkoholban fürdik, s ilyenkor képtelen uralkodni magán. Előbújik belőle az állat. Joenak így muszáj dolgoznia, és ellátni a másodlagos családfői szerepet, mit a sors osztott rá, pedig neki sem ez lenne a dolga tíz évesen. De ha nem teszi, azzal egyrészt kihívja maga ellen apja mérhetetlen haragját, másrészt lehet nem lesz mit enniük aznap este. Azt pedig nem tudná végignézni, hogy a kishúga nem eszik, így hordja a hátára nehezedő keresztet...

Késő délután volt, mikor Joe végzett a munkával. Hazafelé bement a supermarketbe, és amit csak tudott aznapi béré-

ből, azt megvette. Nem volt ez sok, mindössze egy papírzacskónyi étel, de ma estére elég lesz, s hogy holnap mi lesz, azért majd ráér holnap fájni a feje. A lakókocsi felé közeledve halkabbra vette lépteit, s az ajtót is olyan lassan nyitotta ki, hogy egy örökkévalóságnak tűnt. Abban bízott, hogy apja már elaludt a cefregőzben, s ha nem ébred fel érkezésére, akkor talán lesz egy nyugodt estéjük. De hiába reménykedett. Már az ajtóból hallotta, hogy odabent ordít a TV. Belépett, majd körülnézett. Apja ott terebélyesedett a szakadt kárpitú fotelban, kezében egy bontott doboz sörrel. Nem volt valami szívderítő látvány a szakadt, izzadtságfoltos atlétájában, és a lyukas zoknijában, borotvátlan képével. Lát-szott rajta, hogy megint olyan részeg, hogy azt sem tudja, mi folyik körülötte. A lakókocsi leginkább egy szemétdombra hasonlított. Koszos ruhák, sörös dobozok, üvegek mindenhol szerteszéjjel, a konyhának leválasztott részben pedig mosatlan edények mindenhol, s a maradék ételeken csótányok lakomáztak. A ruhákat is Joe szokta hetente egyszer bevinni a mosodába, s ha még marad ideje, akkor a konyhában is ő szokott rendet tenni...

Lerakta a konyhában a vacsorára szántakat, s benézett a szobába, hogy vajon kishúga mit csinálhat. Aludt. A TV ordított, ő meg aludt. Talán már hozzászokott. Apja is be volt kómázva, bár lát-szott, hogy nem alszik túl mélyen, mert a körülötte repkedő levegőt folyamatosan hessegette. Joe nekilátott egy kis rendet csinálni ebben a káoszban, de mikor a ruhákat szedegette össze, véletlenül rálépett az apja lábára, aki ettől azonnal felébredt.

- Nem tudsz figyelni, hülyegyerek? - ordította el magát.

- Bocsánat! - mondta halkan Joe - de még be sem fejezte, már jött is a válasz...

- Ne ugass vissza, mert agyonütlek!
Joe ismerve apját, jobbnak látta, ha nem szól többet, és inkább arrébb megy rendezkedni, de a baj azzal, hogy apja felébredt, már kezdetét vette. Joe éppen a konyhában tett-vett, mikor apja kiordított neki a fotelból:

- Hol a picsába voltál ennyi ideig?

- Dolgoztam...

- Akkor pénzt is kaptál... hozzál be egy sört, de gyorsan!

- Nincs itthon sör!

- Mi az hogy nincs? Hát mi a lófaszt vetél a pénzből? Azt mondtam, hozzál egy sört!

- De nincs itthon sör. Kevés az a pénz, amit kapok, vacsorára is alig telik belőle, és én csak kaját vettem.

- Nem érdekel a hülye dumád. Ha nincs itthon sör, akkor takarodj ki és vegyé!

- Nincsen már pénzem... csak holnap lesz.

Ez volt az a mondat, amit az apja nem bírt épp ésszel felfogni. Ő, akinek csak hébe-hóba volt valami alkalmi munkája - legalábbis ő annak nevezte a seftelést - nem igazán volt a pénzügyi helyzetek magaslatán. Mérgeesen kelt fel foteljából, és indult a konyhába. Joe érezte, hogy ennek az estének megint nem lesz jó vége, de már megszokta. Már régen nem félt ettől a bűzölgő hústoronytól, kit néhány éve még őszinte szívből szeretett. Megtanulta, hogy ha nem vitatkozik sokat, akkor kevesebbet is megússza, s amúgy is. Már itt volt az ideje, hisz már két napja nem kapott verést...

Apja amint kiért a konyhába, kérdezés nélkül lekevert egy hatalmas pofont a kis Joenak, de egy akkorát, hogy szegény majdnem lefejelte a hűtőszekrényt.

- Tanuld már meg bazd meg, hogy velem nem vitatkozol. Én vagyok az apád, én basztalak a világra. Ha én azt mondom, hogy kitakarodsz, és hozol nekem egy sört, akkor fogod magad és kitakarodsz.

És ha ez nem tetszik, akkor addig foglak verni, amíg megtetszik. És most indulj, amíg jó a kedvem.

De Joenak eszébe sem volt elindulni. Pénze elfogyott, és tudta jól, hogy úgysem tudna venni sört, és nem is akart. Arca vörösen izzott a pofon nyomán, de egyetlen jaj szó sem hagyta el ajkát, s egyetlen könnycseppet sem hullajtott. Az elmúlt évek során megkeményedett a lelke, s nem félt szembeszállni az apjával, még ha tudta is; ő húzza a rövidebbet.

- Nem megyek sehova. Nem volt még elég mára? Nem ittál ma még eleget? Enni is kéne valamit nem? Vagy ha több sör kell, akkor többet kéne dolgoznod...

Ezzel aztán végképp magára haragította apját, aki cseppet sem törődve az erőviszonyok különbségével egy újabb hatalmas pofont zavart le Joenak, aki ettől a földre zuhant.

- A kurva anyádat te kis görény! - ordította, miközben kihúzta nadrágjából a szíjat. - Mi a faszt képzelsz te magadról? Hát azt hiszed, hogy ugathatsz nekem? Na majd én megtanítalak arra, mi is az a tisztelet! - majd nekiesett a földön fekvő Joenak a bőrszíjjal, s közben ordenáre módon üvöltözött.

- Ne bánts Joet! - kiabálta egy vékony hang a szobaajtóból. Mary volt az, Joe kishúga, aki időközben felébredt a nagy hangoskodásra.

- Kuss legyen! - kiáltotta az apa, miközben még mindig Joet ütlegette.

Mary nagyon megijedt a látottaktól, s kis kezeit tördelve sírva fakadt, és úgy kiabálta tovább:

- Ne bánts Joet, apa... kérlek, ne bánts!

- Fogd be a pofád, neked ehhez semmi közöd!

Most már Joe szemeiben is könnycseppek csillogtak. Nem azért, mert annyira fájt. A fizikai fájdalmat már megszokta. Az bántotta, hogy megint

végig kell, hogy nézze ezt a húga is, aki egyre csak hangosabban sírt. Aztán egyszer csak megindult feléjük...

- Ne Mary!... Menj a szobába! - kiáltotta Joe, de már késő volt. Mary megragadta apja egyik karját, és cibálni kezdte, miközben zokogva kántálta:

- Ne bántsd Joet... Hallod? Ne bánts!

Az apa agya teljesen el volt borulva, s egy hirtelen erős mozdulattal félrelökte a kislányt. Feje nekiütődött az asztal sarkának, majd halkan a földre hullott, s nem mozdult. Ez megtörte a jelenetet. Az apa mintha megijedt volna, megtorpant, és csak nézte a nyitott szemmel heverő mozdulatlan kislányt a konyha padlóján. Joe azonnal odaugrott húgához.

- Mary, jól vagy? - de csak néma csend volt a válasz.

- Mary, hallasz engem?... Mary, kelj fel kérlek... ne csináld ezt... hallod?

De semmi válasz. Csak feküdt ott a földön, mint egy odavágott rongy. Szemei nyitva, tagjai ernyedtek. Joe megrázta gyengéden a kislányt: hátha attól magához tér, s csak ekkor vette észre a padlón az apró vércseppeket, amik a tarkójából szivárogtak. Ettől nagyon megijedt, és még jobban rázni kezdte húgát, hogy keljen már fel, de mindhiába. Az apa meg csak állt. Még mindig csak révedt maga elé, mint aki fel sem fogja mi történt, majd egyszer csak megszólalt.

- Ez is miattad van te kis patkány! Ha nem ugatsz nekem, akkor ez nem történt volna meg... - de nem bírta befejezni a mondatot.

Ez már Joenak is sok volt. Felegyenesedett, és elindult az apja felé. Könnyes szemeiben ott tükröződött a világ összes fájdalma, s gyűlölete. Ököllel kezdte püfölni a részegét, és közben ordított:

- Gyűlöllek te állat... te rohadt disznó... miért nem te haltál meg anya helyett, te rohadék...

Az apa nem nagyon zavartatta magát. Megmarkolta fiát két kézzel, és jó erősen a sarokba hajította.

- Velem kötözködsz te kis geci? Na, akkor most megmutatom, milyen az, ha igazán ideges vagyok! - s elindult Joe felé ügyet sem vetve a földön heverő kislányra. Joe-ban tombolt a gyűlölet, és egyre jobban kezdett forni benne a méreg is. Nagy nehezen feltápáskodott a földről, felkapta az asztalon heverő húsvágókést, és azzal rohant neki apjának. Minden olyan gyorsan történt. A másodpercek, mint a gyorsvonat, úgy szaladtak, majd egy mély jaj hang törte meg az eseményeket...

Joe csak állt, és nézte, ahogy apja két kezével a hasából előremeredő kés nyelét markolja, majd lassan térdre ereszkedik. A vér, mint vad folyó tört utat magának, s apró kis patakokra ágazva folyt végig alkarján, majd a könyökét elérve a földre csöpögött. Szemében meglepetés tükröződött, de száját nem hagyta el szó. Hol Joera nézett ijedten, hol pedig a hasából meredő késre, aztán néhány perc alatt elhagyta ereje... kezei - mik eddig görcsösen markolták a kést - elernyedtek, és teste a földre hullott.

De Joe csak állt, s nézte művét. Nem érzett sem félelmet, sem bűntudatot... nem foglalkozott haldokló apjával. Odament kishúgához, hogy ismét megpróbálja feléleszteni, de hiába. Ekkor felhúzta cipőjét, és elindult kihívni a mentőt, majd miután visszatért, letelepedett a csöppnyi test mellé, s érthetetlenül motyogott hozzá, miközben még néha vetett egy-egy gyűlölettel teli pillantást épp hogy csak még szuszogó apjára. A mentő nemsokára megérkezett, elszörnyedve néztek körül a lakásban, majd azonnal hívták a rendőröket is. A vérző apát, és a kislányt is hordágyra tették, majd mivel mindketten életben voltak még, nem várták meg a rendőrséget, azonnal elindultak a kórház felé han-

gosan szirénázva. Joet is magukkal vették, miután közölte velük, hogy úgysem hajlandó egyedül otthon maradván várni a rendőröket. Nem fél, de neki a húga mellett a helye... ha akarják, a kórházban is megtalálják.

Útközben elmesélte a mentőorvosoknak a történeteket, akik elszörnyedve hallgatták azt, majd folyton a húgáról faggatta őket - ugye nincs komoly baja, ugye életben marad? - és közben a kezeit tördelte... lábai idegesen doboltak a mentőautó padlóján.

Két órával később a rendőrök már ott faggatták Joet a kórházi várakozóknak fenntartott részében, és épp azt ecsegették neki, hogy milyen hosszú intézeti évekre számíthat, ha az apja meghal, mikor egy orvos lépett oda hozzájuk.

- Hogy van Mary? - támadta le rögtön aggódó kérdésével Joe az orvost.

- Életben van, de nagyon csúnyán bevverte a fejét. Kómában van... - itt egy kis szünetet tartott, mert nem tudta biztosan, hogy a gyerek érti-e ezt a szót, de hamarosan választ kapott ki nem mondott kérdésére.

- De ugye felébred belőle?... Biztosan felébred belőle... fel kell, hogy ébredjen belőle. - mondogatta könnyes szemmel Joe.

- Nagyon kritikus a helyzete, és most még nem lehet biztosan megmondani, hogy mi lesz vele. Nagyon kicsi még, és súlyos agyrázkódást kapott. De amint megtudunk valamit, azonnal szólunk majd. De van másik baj is. Az apukád... ő meghalt. Meghalt - ezt a szót hallva Joen vegyes érzelmek lettek úrrá. Már régen nem érzett iránta szeretetet, s mint embert egyáltalán nem sajnálta, de a késszúrás óta most először fogant meg az agyában, hogy gyilkos. Most tudatosult csak benne, hogy kezéhez vér tapad, és ez mélyen felkavarta. Megölt egy embert, aki ráadásul akárhonnan is nézi, mégiscsak az

apja. Ez nagyon rossz érzés volt. De másfelől nézve pedig az az ember lehet, hogy szintén gyilkos. Lehet, megölte az ő szeretett kishúgát, s így rászolgált a halálra. Nem tudta, mit érez pontosan, nagyon össze volt zavarva, amit csak tovább fokozott az is, hogy a rendőrök borús jövővel fenyegették. Azzal, hogy bezárják egy intézetbe. Az nem nagyon zavarta vele mi történik majd, de akkor mi lesz a kishúgával? Ekkor egy rideg hang ébresztette fel merengéséből...

- Sajnos Joe, mennünk kell. - mondta az egyik rendőr érdes hangon.

- Ne! Kérem, ne még... - könyörgött Joe - itt akarok maradni, amíg ki nem derül, mi lesz Maryvel... utána oda visznek, ahova akarnak, de kérem... muszáj megvárnom míg felébred... mert tudom, hogy fel fog ébredni.

A rendőrök félrevonultak, és tanakodtak egymás közt, majd miután tudták, hogy Joe nem pusztán öncélú kegyetlenségből szúrta le az apját, úgy döntöttek várni még egy keveset. Beszóltak CB-n a központba, aztán közölték az eredményt a fiúval is.

- Rendben van Joe! Még várhatunk egy kicsit, de maximum csak egy-két órát. Utána akármilyen van, mennünk kell.

- Köszönöm! - mondta Joe...

A várakozóban elhelyezett faliórán csigalassúsággal vánszorogtak a mutatók, míg várakoztak. Joe hol idegesen fel-alá járkált, s minden közeledő orvosra aggódó szemmel nézett, hol pedig egy székben üldögélve tördelte, rágta kezzeit, miközben ólomsúlyú gondolatok neheztedek elméjére. Aztán egyszer csak odalépett hozzá egy zöldköpenyes férfi, és a hírrel, amit közölt, a porba tiporta Joe minden reményét.

- Mary sajnos meghalt - csengtek a baljós hangok a fülében... csak meredt a semmibe. Üveges szemei sarkából könnycseppek indultak útjukra, s leúsztak két-

ségbeesett arcán, majd az álláról fájdalom-
masan zuhantak a gránitlapokra, hogy ott
gyászolják tovább a kislányt. Joe fáj-
dalmában nem is vett tudomást a
környezetéről. Az orvos még javában
beszélt hozzá, amikor ő elindult előre.
Nem tudatosan tette, csak elindultak
lábai a várakozó ablaka irányába. Mikor
odaért, kinyitotta azt, s kihajolt rajta.

- Talán csak, hogy egy kis friss levegőt
szívjon. - gondolta az orvos, s elindult
utána, hogy megkérdezze, jól van-e, de
félúton megtorpant...

Már késő volt, hiába rohantak utána
hirtelen a rendőrök is. Joe már döntött.
Esélyük sem volt, hogy ebben megakadá-
lyozzák. Csak álltak ott az ablakban, és
tehetetlenül nézték Joe mozdulatlan
testét a három emelettel mélyebben lévő
aszfalton...

2005. január 14.

Kovács István József

Tavaszi-ihletés

Virágzó völgy ölen a csermely,
csacsogva zengi víg dalát.
Kósza szél hozza önfeledten,
mezőknek, réteknek illatát.

A dombtetőn kinyílt a pitypang,
sárgult a sok ezernyi virág.
Halovány zöldbe, zsenge szépben,
most virágot bontott a somfaág.

Megújhodás, tavaszban újra élek.
Megpezsdül a vérem és zsong a lélek,
igéznek, ihletnek mezők, a rétek.

Verőfény, bimbópattanás, madárcák,
tavaszi lázban szívemet kitárták.
Gyöngyvirág-patolyat versek születnek.

Rudnai Gábor

Pannon piac

Orosz a csecsenel Csecsenföldön csecsel.
Lőszerét eladja potom pénzért: pancser.
Kevesli a zsoldját, hiába kilincsel.
Védtelenül áll majd, ha a tömeg lincsel.

Másmilyen piac volt itt a Duna partján.
Elcserélték, amit szereztek a portyán.
Volt itt minden: zöldség, láncra vert toportyán.
Római az ékszer, a posztó meg germán.

A piac is fórum, társadalmi szintér.
Tölthet Ganymedes, az isteni pincér.
Játszhat a bábszínház, fortyoghat a kondér.
Eldől, ki a mester, ki pedig a kontár.

Shakespeare szobra Budapesten

Julianus barát Keletnek fordul,
Shakespeare Nyugatnak.
Tekintetük találkozik,
térdet hajtva köszöntik egymást

Lenni vagy nem lenni - ez volt itt mindig a kérdés.
Lear király szétesztotta birodalmát,
koldusként kel fel a királyi trónról.
Föld alatti titkos folyosókon küszik a kopogás:

Él még Bánk!
Egy országot egy löért -
Richárdtól, Zolántól.
A magyarok nyilaitól, a tatárok nyilaitól
Dánia börtön.

Tagadd meg neved, vagy légy hű önmagadhoz?
Az vagy nekem, mint Pizza Hutnak a tenyér.

Hölgyeim és Uraim, tisztelt Nagyérdemű!
Vasfüggöny nincs.
Kezdődjek az előadás!

Puskás Zsolt

Krisztus Urunk és a valóságos világ

Egyszer volt, hol nem volt. Történt egyszer, hogy 2002. november 7-én rövid üzemzavar keletkezett a Mennyek Országában. Kies kis bolygónkat körbeölelő éteri szeretethálón böhöm nagy lyukat ütött az emberi ostobaság, a Földet körbe és körbe hullámozó mocskos nagy információözn. Hogy, hogy nem? Ezen a hatalmas lyukon át, egy óvatlan pillanatában lezuhant közénk Mi Urunk, Jézus Krisztus. A baleset felkészületlenül érte még az Atya Úr Istent is! Csak annyi ideje és ereje maradt, hogy az Ő Egyszülött Fiát zuhantában még átöltöztesse.

Igen kérem! Az Atya Isten sem véletlenül lehetett Atya Isten! Jól tudta Ő, hogy ha a fiú abban a ruházatában testesülne meg másodjára, amelyben legutóbb eltávozott közülünk, akkor mi biztosan nem ismerénénk fel. Szerencsés esetben félreértenénk, szerencsétlenebb esetben kitömnénk és múzeumokban mutogatnánk. Ennek megelőzésére öltöztette farmer szerkóba a zuhanó Krisztust az Atya Úristen.

Mi Urunk, Jézus Krisztus? Sitty-sutty, pitty-putty, akár csak Mister Bean, egy szempillantás alatt Budapest belvárosában találta magát. Csupán néhány járókelőt rémített meg az égből alápottyánó ember. No de hiszen, hogy is lehetett volna másként, mikor minden két lábon járó ember a színes magazinokban volt elmélyedve! Minden, de minden sajtóorgánium, szám szerint 1243 napilap, főcímben hozta: - "Oki tegnap este

ötször szerette Irént."

Krisztus Urunk elcsodálkozott egy pillanatra, aztán mérhetetlen szeretet öntötte el, amikor felismerte: - "Igen Kérem! Ez mégis csak, minden híresztelés ellenére a Szeretet Bolygója, hisz már Oki testvérünk is ötször volt képes szeretni Irén testvérünket."

Ezzel a mindent elsőprő boldogsággal kebelében, Krisztus Urunk az Orvostudományi Egyetem felé vette az irányt. Hosszú útján több tucat koldust simított meg észrevétlen. A megsimított koldusok, ahogy az illik, sitty-sutty, pitty-putty átváltoztak gyönyörű kisherceggé. Igenám, de mindezen átváltozások észrevétlenek maradtak nemhogy a külvilág, de még a megérintett koldusok előtt is!

Céltudatosan, ám mégis mérhetetlen szerénységgel kopogtatott be a Rectori Hivatal ajtaján. Illendően és kellő alázattal mutatkozott be a rektor titkárnőjének. Lehet, hogy az erőteljes, de mégis mérhetetlen gyengéd szeretetet sugárzó kézfogás tette, hogy a titkárnő kissé dadogva jelentette be főnökének a nem várt vendéget. "Rektor Úr! Rektor Úr! Valamiféle Jézus Krisztus keresi a rektor urat!" A rektor mérhetetlen nyugalommal hallgatta végig Krisztus Urunk kérését, mely arról szólt, hogy eljött közénk gyógyítani a gyógyíthatatlanokat. A rektor sem lehetett véletlen pszichiáter, mint ahogy rektor sem. Tovább őrizve higgadságát megkérdezte: - "Kolléga Úr! Láthatnám a diplomáját?!" Miután Mi Urunk, Jézus Krisztus még egy honosított diplomát sem tudott előkaparni még az Istennek sem, így a rektor ekként szólott hozzá: - "Fiatal Barátom! Ha Ön tényleg az, akinek képzeled és mondja önmagát,

akkor azt javaslom, hogy fáradjon be a Bazilikába és ott prédikáljon!"

Miután Krisztus Urunk jól nevelt fiatalember volt, így zsörtölődés nélkül felállott és elindult megkeresni a Bazilikát.

Hát ahogy odaére, látja ám, hogy éppen miséznek! Béüle a leghátsó padosorba! Itt egy kicsikét már megfélemezett magáról! Már a feje is belilult a dühtől, ahogy hallgatta a prédikációt. Amikor a tisztelendő atya ott járt, hogy a rendes, Krisztus félfé emberek, azok mind jobb oldalon állnak, akkor Mi Urunk Jézus Krisztus a bal oldalra eső szívéhez kapott, majd elhagyta Isten Házát. Ekkor egy kissé megijedt, hogy egyedül maradt. Ekként dűnnyögött bajsza alatt: - "Atyám! Miért hagytál el engem!?"

A Bajcsyn téblábolt a tömegben. Bekanyarodott a Körúton! Gondolta kisétál a Margitszigetre, enyhítendő magányosságát: fohászkodik egyet az Atyához. Hát ahogy ottan téblábolt találkozott egy gyönyörű szép forgató csoporttal. Valamiféle rossebb ette nehezen kimondható, reality showt forgattak. Az atlantiszi árja sztárriporter odapattant Mi Urunkhoz, Jézus Krisztushoz. Abban a minutumban elkezdődött a show.

- Szia! Ne haragudj, hogy csak így leszólitalak! - így a sztárriporter - Nyalókás Mária vagyok, de te csak nyugodtan szólítsál Nyalcsi Marcsinak! Tudod!? Nyalcsi Marcsi a Nyalcsi Marcsi Showból! (...) Megtudhatnám, hogy Te ki vagy? - Gagyorászott a kamera előtt leginkább csak önmagának, a mi drága jó Nyalcsi Marcsink.

- Jézus Krisztus. - mutatkozott be illendően Mi Urunk.

- Hát ez baró! Sőt baró való! Mi több baró

való egy világ! - Lelkendezett Nyalcsi Marcsi, majd kérdezett egy rettenetesen komolyat:

- Megtudhatnám, hogy mi járatban vagy itt?

- Szeretném másodjára is elmondani néktek Hegyi Beszédemet! - mondta kissé meglepő, de mégis stilizáltnak imponáló módon Mi Urunk, Jézus Krisztus.

-Kedves nézőim! Ez baró! Ekkora malacom csak nekem lehet! Kedves Nézőim! Önök Jézus Krisztust láthatták élő egyesben a Körútról! Folytatás az Esti Nyálcsorgatóban! Addig is maradjanak velünk! (...) Nyalcsi Marcsi! Nyál Tíví! Budapest. Nagykörút. A helyszíni gyorsinterjút követően fogta magát a stáb és magával cipelte a stúdióba Krisztus Urunkat. Kisminkelték. Korhű öltözetbe öltöztették. Elé rakták a sugógépet. Betanították olvasni az előre egyeztetett szöveget. Majd kisvártatva lámpák fel! Csapó egy:

- Mi Urunk, Jézus Krisztus a Nyál Tívíben! (...) ééééss, most: - Felvétel indul! Stilizáltan topless angyalok kara zengte a műsor bejelentkező betétdalát, imígyen:

- Itt a nyál! Itt a nyál! Itt a nyál Tíví!

Ez egy baró! Ez egy baró!

Ez egy baró való Világ Tíví!

Ekkor következett a reklámblokk. "Egy hét vízenjárás Jordániában! Bon Aqua Tours! A vízen járók utazási irodája."

Ezt követően másodjára is bejátszották a bejelentkező dalt. Majd következett az élőkép a stúdióból. Valószínű, hogy rosszul járt a stáb órája, mert kedvenc bemondónk ott állt Krisztus Urunk mellett. Önfeladten beszélgettek, amikor kis fülhallgatóján keresztül megtudta, hogy adásban vannak. Nosza, ekkor mi sem kellett a mi drága jó Nyalcsi -

Marcsinknak! Félrelökte, majd letaposta Mi Urunkat, csakhogy képernyőre kerülhessen. Az affért követően kisvártatva belevágott:

- Kedves Nézőink! Ez itt a Nyalcsi Marcsi Show! Ez a Show, az a Show, ami kissé átlátszó! - hangzott el a felvezető szlogen, majd a nézők kurjongatása, széktámla püfölése, csujjogtatása. A jól szítozott csujjogtatást követően a mi Marcsink bevezette a főtémát.

- Csak Önöknek! Csak ma! Csak ebben az egy valóban baró világban, itt áll mellettem az Ember, sőt itt áll mellettem egy ember, aki azt állítja önmagáról, hogy ő a Mi Urunk, Jézus Krisztus! Itt áll a rivalda fényben! Kissé könnybelábadt szemekkel! éééésss, (...) éééss, éééss most arra készül, hogy elmondja a valóban baró világban, székfoglaló Hegyi Beszédét!

(Kis döbbszent szünet, majd újra Marcsink:) - Most! Most Mooost tapsojzuk meg! Azzal ismét felhangzik a jól ismert csujjogtatás, széktámlapüfölés és mindaz, ami még hiányzik, ami még kell. Nekikezd Mi Urunk Jézus Krisztus a székfoglaló Hegyi Beszédnek:

- "Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa." Egyre kitapinthatóbbá vált a csend. Csupán a rendező és a stáb őrjöngött a háttérben, hisz nem ez volt megbeszélve. Nem ezt rótták fel a sűgőgépre. Amikor Mi Urunk Jézus Krisztus odáig ért önmaga idézésében, hogy:

- "Boldogok akiknek a szívűk tiszta: mert ők az Istent meglátják."- akkor gondolt egy hatalmasat, oszt ismét köddé vált, bé sem fejezve a Hegyi Beszéd teljes citátumát. A krisztusi kámforrá válástól mindenki megdöbbszent! Mintha mindenki kővé dermedt volna! De legalábbis, mintha

mindenki szívébe valamiféle kőként hullottak volna bele Mi Urunk, Jézus Krisztus eleven szavai.

Azonban a döbbsent sem tarthatott sokáig! Hisz mi másért lennénk a Nyál Tíviben, élő egyenesben, ha nem a nézők szórakoztatásáért! Pillanatok alatt bejátszották a méltán világhírű gyógyszerkonzern szívérősítő készítményének hírverését:

"Kő szívű van? Kőszívű van, amely esténként, néha szorít, fáj és éget? Kőszív ellen használjon szívűkőoldót! Szívűkőoldóval a kőszív is tovább él!"

Ezt követte a topless angyalok kórusa, a jól bejáratott főcím dallal. Majd a mindenki kedvence, az utolérhetetlen, feledhetetlen Nyalcsi Marcsi köszönt el:

- Ez itt a valóságos baró világ! Önök Jézus Krisztus székfoglaló Hegyi Beszédét láthatták! Stábunk valamennyi tagja, rendőrségi szakértők bevonásával keresi a kámforrá vált parafenomén nagymes-tert. A további eseményekről a késő esti Nyálcsorgatóban tájékoztatjuk kedves nézőinket.

Azzal minden ott folytatódott, ahol abba-maradt. Csupán az emberi kőszívűekbe belékövesedett parányi kő vár arra, hogy egyszer majd megelevenedjen.

Sárközi Árpád

Lassú Auschwitz...

Zsíros nyakú urak alkotnak ma szépen,
Dölyfősen ülnek az alkotói székbűn!

Számítógép, Internet s okos monitor,
Gyors információ: hatalom mindenkor!

Ám őgyelgő ember utcánként több tucat -
Mi ez, ha nem lassú Auschwitz vagy
Gulag?

Bayer Béla

Tündérkedő

A Rajna-völgy párálló bársonyán,
egy klastrom országolt a táj felett,
s a húnyszemű házak ábrázatára
százados álom ereszkedett.

Sárkányok sírtak Obernai várfokán,
hadd - súgtad - csak a szél volt,
míg fölébünk sátorlott cinkosan
bársony leplével az égbolt.

A Holdfény opállal bujálkodott,
tündérkedett az ég a földdel,
repkények vágyain versenyt futott
a sebtében inaló zölddel.

Elpilledt lassan a France Petit',
a piactér locsogó kútja,
a Vogézek vaskos vonásait
kamaszlány kontyává gyúrva.

Elzász, 2000

Belátás

Ötven évbe tellett,
de mára már tudom,
nem élhetek másutt,
csak madárúton.

Mindhiába voltam
birtokában annak:
létem gyökértelen,
csak szárnyaim vannak.

Katona Brigitta

Századvég

A percek, mint gyöngyszemek
elgurulnak kezünkben.

Só öli ki friss gyökereinket -
tengereink moraja elcsitul...

Naptól festett sziklák s felhők
közt állunk
öntudatlanul -

tengereink moraja elcsitul...

Mert hiszek

Bőjti szelek fújnak.
Arcom friss vízzel mosom.
Édes várakozással lelkemet
szállni engedem a szélbe:
mert hiszek az újjászületésben.
Álmomban virágot bont
a keresztfa korhadt törzse,
és körülötte minden ág: érzem
Jézus mosolyog rám.

Nagy L. Éva

Exitus

Mikor meztelenre vetkőzik a lélek.
Mikor könyörögsz: Istenem még hadd éljek!
Mikor a megbocsátás oltárára térdelsz.
Mikor a bűn-bora Isten vérévé lesz.

Akkor a fegyverhang harangszóvá válik.
Akkor vezeklés-folyamba merülsz állig.
Akkor ordítod majd hangtalanul: végem,
Istenem bocsásd meg, mind az összes
vétkem!

Sárközi Árpád

Jártam a Ventiók földjén

Ott jártam a Ventiók földjén
Hegyes-völgyes tájain
De sziklagörgető sziszifuszként
Mindig az origóban találtam magam.
Bokros, cserjés tájak mögül
Ordasok hada leselkedett rám
Már-már teljesen becserkészve
Éreztem állkapcsuk satuszorítását
De nem lobbantottam lángra
Talpuk alatt az avar

Most értem zúgnak a harangok
S a tejútról integetek alá!

Koloh Gábor

Veszendő

elveszel hagyni
olyan hűtlen vagy
hűtlen hagyni
öltögeti sebeit
az utcán álló eb
bocsánat: legyen itt utca
mert így domináns
régi cimborák
mikor még
Mátyást éljenezték '58 telén
tudjuk hogy nem a kopaszt!
de te szerelmem te hitem te
péntek éjjelek
elveszni hagysz

Kondor Jenő
Kikelet-váró

Egyedül alszol,
én is egyedül.
Tavaszi álmunk
futva menekül.

Ködös a reggel,
hókásás az út.
Felhőterhesen
álmunk tovafut.

Napfény a szemed;
nélküle félek.
Ragyogjon újra,
csak erre kérlek.

Csak erre kérlek,
drága kicsi társam:
kezedet hadd fogjam
e kikelet-világban.

Katona Brigitta
Csillagok a sarokban

Minden időből kicsúszunk
csak a tavak és a patakok
tiszták már...

Csalódott tekinteted
az égre néz:
síró csillagok a sarokban.

Baráti Molnár Lóránt

Hívjak, nem megyek

intsetek, hívjak, kiáltatok,
csinálom, amit mondatok,
hívjak, nem megyek, várjak,
proféták vagyok, bolondotok,
arcotok, kezetek, szemetek,
madár a déli fényben,
felviharzó sírásaitok könnye,
mosoly: virágaitokra szálló lepke,
szél: szoknyátok alá csapok,
test vagyok a testetekben,
szekér: emlékeiteken átkocogó,
eső: arcotokat permetező,
fény: haj-erdőkben motoszkáló -
- sírás vagyok a sírásaitokban,
nevetés a nevetéseitekben;
hívjak, nem megyek, ne várjak,
szél vagyok: suttogom, vége már,
holnap diócsörgéssel búcsúzik a nyár -
ágyaitokról nem keltek már fel,
hiába kopogok ablakaitokon;
hívjak, kiáltatok, -
- nem megyek; hiába nő virág kezetekben,
hiába nyílik rózsza öleteken -
(...késeket szültök holnap küszöbömre...)

Lévai Wimmer Mária

Tavaszi eső

esik esik esik esik
a világ suhog sötétedik
a kert karját kitárja
esik
csendben ringatózik egy nyírfa ága
ős-varázsigeiket mormol a nyírfa
esik esik
sarkig tárok minden ablakot
a világ telis-tele esővel
friss esővel
tavaszi esővel
mintha hegedűhang szólna
a világ megtelik zenével
szél rezzen sötétedik
talán nyírfa lettem
leveleim lágyan rezegnek
halkan hajladoznak ágaim
és hallom
ahogy
megkondul lábamnál
egy harangvirág -

Győr, 2001.

S z á n t ó I l o n a

versei

Költészet

Hányszor borultam oltárodra
ha jött a sötét zivatar,
találtam mindig menedéket,
felemelted szomorúfűz-fejem.

Amortizáció

Kallódnak versek és értékek,
kallódnak értékes emberek.
A közöny malmai örölnék...
halványul, üszkösödik a tett.

O. Nagy Erika

(Erika Ongadry, New York)

Mindennapok

Az aluljáró

Akkor és ott a muzsika hangja messze szállt. Amikor a lépcsőn állva meghallotta a távoli hangfoszlányokat az alsó szinten volt, ahonnan lassan hozta fel a mozgólépcső a felső állomásokhoz. A jó akusztikájú helyen a hangos hangszerek szinte eltörpültek a lány csodálatos hangja mellett. Akaratlanul is a hangra lett figyelmes. Pedig ez volt az a nap, amikor nem akart figyelni semmire, ez volt az a nap - amikor tőle szokatlan módon -, csak sajnálni akarta magát, és nem figyelni senkire és semmire.

Már megbánta, hogy egyáltalán kibátkodott a lakásból. Rekord hideg volt, az év egyik leghidegebb napja, amelyre a hírközlésben is figyelmeztetnek. A mai napra kapott időpontot a kórházba, mert fontos röntgenfelvételeket kért a kezelőorvosa, amelyet csak abban a távol eső kórházban készítenek el legmegbízhatóbban, ahova el kellett mennie. Az időpontot már jó előre megbeszélték, akkor még nem tudta, hogy ez lesz az év leghidegebb napja. Pár órával ezelőtt, amikor kiment a védett metróból, és a kórház felé tartott, már megbánta, hogy nem mondta le a vizsgálat idejét. Az úton olyan erejű jeges szél süvített, hogy ilyen régebben, már évek óta, bizony elképzelni sem tudott. A kavargó hófúvás ellen nem tudott védekezni, így az arca jegesre fagyott, és a párszáz méteres út a kórházig, több mint félóráig tartott néhány perc helyett.

Ott is bosszúságok érték. Az orvost meg kellett volna várnia, de az ott dolgozók nem adták át az üzenetét, hogy várjon, és így el akart menni, de az orvossal véletlenül találkozott a liftben, és vissza-

mentek, hogy megcsinálják a felvételeket.

Most már hazafelé tartott az ismeretlen, távol eső külvárosi helyről. De ezt a metróállomást, ahol a zene szólt, jól ismerte. Most itt egy lány tiszta, csengő hangja töltötte be a nagy hideg miatt zordnak tűnő hatalmas teret. Nem akart megállni, pedig máskor biztosan érdekelt volna, hogy ki énekel ilyen szépen és milyen zenekar játszik? Most úgy gondolta, nem vesztegeti az idejét ilyesmivel, ma nem érdekli az "utcai művészet", csupán a pusztaság realitása, vagyis csak a saját betegsége az érdekes. Mert szomorú tény, hogy most nem a legegészségesebb, és éppen azt vizsgálják, hogy mennyire komoly a baja, tehát az a legjobb, ha minél hamarabb hazaér. Fázott, és sietve ment el a muzsikálás helyszíne mellett. Nem láthatott semmit, mert nagy tömeg vette körül a zenészeket. Ezen csodálkozott magában, meg azon is meglepődött, hogy mínusz 27 fokban, valakik eljönnek az aluljáróba zenélni. A tömeg láttán pedig azon, hogy a tél leghidegebb napján az emberek megállnak nézni és hallgatni a zenét, mintha ma egy kellemes tavaszi nap lenne - gondolta.

Sietve ment el és várta a metró.

Ahol várt, a peronon, a zene hangjai oda is eljutottak. A muzsika és a szép hangú lány éneke betöltötte az egész teret. Most csak erre tudott figyelni, semmi más nem volt fontos, és a zenét hallgatva, mintha mindene felmelegedett volna.

Jött a metró, és ő hirtelen úgy döntött, nem száll fel rá.

Visszament az emberekhez, akik a zenét hallgatták. Közelebb tudott menni, és így látta a zenekart és az éneklő lányt. Különleges zenét játszottak. A két afrikai dobos játszó fiú nagyon tehetségesen verte a dobokat. A két gitáros, egy lány és egy fiú, mosolyogva könnyedén gitároztak a fagyos, huzatos helyen, látszólag a

kezük sem fázott a hideg hangszereken. Most már nem is a zenére figyelt, hanem az emberekre, a zenészekre és a körülállók arcára. Arra a belső melegre figyelt, ami itt érezhető volt a kitűnő zene miatt. A melegség érzésére figyelt, amely egyértelműen sugárzott körbe, vagyis kisugárzott a fiatal temperamentumos zenekarból. Még nagyon fiatalok voltak, tehetségesek, és lelkesedésükből képek voltak átadni valamit egy egész kis tömegnek. Csoda volt ez az egész, egy hétköznapi kis csoda ebben a rekord hidegben, mert az énekes lány csak egyetlen szál ujjatlan, vékonyka trikóban állt ott, és a farmernadrágja is csak a csípőjéig ért, de szemmel láthatóan nem fázott. Hangosan énekelt, és szép éneke messze szállt, amely belső energiát adott neki. Nem is fázhatott, hiszen lát-szott, hogy most az ének a legfontosabb testének, lelkének.

A művészekre, a művészetre szükség van - gondolta, mert általuk el lehet felejteni sok bajt, szomorúságot - mindent, ami bánt - legalább egy percre. Ezt itt értette meg, ezen a leghidegebb januári napon, és azt is, hogy mindez nagyon fontos.

Most már nem bánta, hogy kijött a lakásból, és mégis elment hófúvásban a kórházba, mert visszafelé jövet... - ezzel a szép élménnyel térhet haza. Otthon persze gondolkodnia kell sorsának további alakulásán is: vajon jó hírt kap-e a kórházból vagy rosszat. De az biztos, hogy az aluljáróban hallott gyönyörű éneke, a fiatal zenészekre, és az őket hallgató emberekre még sokáig emlékezni fog.

Sárközy Vendel Gergely

Vigyázz a reménysugárra!

Az utca porzik,
az ólomméreg "ömlik",
kedvükre szívhatják
- no, nem a pipát -
a rossztüdejű prolik.

Lesz-e még Honod,
hangzik-e "Szózat"-od,
lesz-e még lobogó
s anyanyelvi szó
magyar,
mi zengi "Himnusz"-od?

- Vagy Magyar Hazádat
a talpad alól kihúzzák?
Nemzeti Létedet s éneked
a feledés emészti meg?
Zászlód se lesz, jól vigyázz!

*Ellenpont-dal, ami adhat
még egy Reménysugarat:*

Csak kényszer a kalitka szögletében
csillogó aranytálcán a jó étel.
A szomjat-oltó víz is bárhogy csillog,
mely a konyhán a fényes csapból
csorog. -

Ha a madár rést talál s kiszabadul,
a fény aranyesőként öreá hull.
Ágról-ágra repülve zengi dalát
s a csengő friss pataknál leli párját.

Zaicsek Balázs

A szemtanú

Kovács Ferenc büszkén állt a rendőr előtt. Élete eddig semmi sem volt. Mégis, mi volt ő? Egy egyszerű hentes, aki napról napra darabolja, aprítja a félkész marhákat, disznókat, csirkéket. Fontos ember volt? Nem, egyáltalán nem. Kinek hiányzott volna? Senkinek. Törzsvásárlói legfeljebb kellemetlenül érezték volna magukat, hogy négy utcával messzebb kell menniük a húsért.

Most azonban megváltozott minden. Az ország legnagyobb maffiavezére, akire még soha semmit sem lehetett rábizonyítani, saját kezűleg lőtte le a saját unokaöccsét. És Kovács úr az egészet látta a hentesboltból. Most ő lett a legfontosabb ember az egész világon. Ahogy nézte a rendőrt, elkalandoztak a gondolatai:

- Most tényleg vagyok valaki. Most rajtam áll minden. Most megmutathatom anyámnak, hogy micsoda ember lettem. A húgom, a kis agysebész... Mikor fog ő több millió embernek jót tenni? Soha! Én, én fogok most az egész országon segíteni. Ő meg csak bújja a hülye könyveit, meg turkáljon a fejekben! Előbb utóbb úgyis megöl valakit, és akkor majd én fogok röhögni rajta. De én persze hülye vagyok. Arra kíváncsi lennék, mi lett volna belőle, ha ez a hülye nem gürcöli halálra magát azért, hogy ő egyetemre járhasson. Nem kell mást tennem, csak beülnöm egy tárgyalásra, és ezek áldják majd a nevem.

- Nos? - kérdezte a rendőr. Kovács ránézett, és elnevette magát.

- Ez csak természetes biztos úr. Huszonötmillióért az anyám nevét is elfelejtem!

T.Fiser Ildikó

Tükör

Belenézek.
Egyszerre két arc,
mi visszanéz.

Egyik kerek,
vidáman, hévvel ámuló,
rajta ifjonti pírral
nyíltan a világra táruló.

Hozzá kéken villanó,
kacér szempár,
nevetve vonzó, csábító.

Másikon megtört fintor
vigyorog leverten,
a két kékség fájdalomtól
szürkévé keverten.

Apró véset rajta
minden szívdobbanás,
pedig csak tükörkép,
semmi más.

B í r ó I d a

Á p r i l i s

Cifra pilláin
hópehely halál.
Viruló köntösén
aranyfényű-szál.
Viselői terhein
kinyújtott kezek
Csendülő ujjain
acélos él remeg.

M a g y a r i B a r n a

versei

Episztola egy elődnek

(avagy József Attila 100. születésnapjára)

nincsen ami van s az se amit hittél
csupán tárgyas komfort aki itt él
a szédítő füst folyton arcunkba vág
álnokság alvázán bűg a gazdagság

harmadnapja nem találom önmagam
a bőrrel határolt csont-hús barakkban
nézd kétszer húsz esztendőm negyvenedik
hatalom hogy élek de vajon meddig

múmiák és mániák lenyomatát
vizsgálja az ördög keresi magát
s hogy nálam a stressz-tél ne legyen örök
ha kell alkohollal agysejtet ölök

munkál a bűn bennük kicsit elkötnék
szorgalmas maffiózói a földnek
s míg az infarktus el nem bánik velem
beszerzem gyönyörű szép pészmekezem

A dumánál

József Attila A Dunánál című versének olvasása közben

ábránd és valóság mezsgyéjén ültem
néztem hogy hull le szoknyád a kéjhéj
majd férfiszírban költészetté sülttem
s só helyett csillaggal szórt meg az éj
ha látlak nem vagyok magam ura
csókoktól betonná köt a duma

mint az agy mikor hergeli az ember
dolgozik bennem az idill-varázs
de téged főzni nem mindig tejfel
kevés a fűszer s túl sok a szakács
bőrödre vetíték öröm mesét
szeretném ágyamban enyém legyél

gyakran szokott hiányod cseperegni
de fotódtól a semmi meg-megáll
próbálom szívlángom melledre tenni
hogy felgyújtsam a monoton magányt
de füst helyett bájos vonásod szűrt
mikor érintett fényével a múlt

a duma tovább folyt melytől termékeny
vers-duzzanat lett a költő ölén
s te őszinte hévvel sminkelve szépen
átlátszó mondatban jöttél felém
s hogy meg ne álljak a kész cél előtt
vittek dülöngő démoni erők

Sárközy Vendel Gergely

Vonatkerekek

Csattogva, dübörögve át-
száguldnak rajtam
József Attila vonatkerekei
s a magyarságon robognak tovább.

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.
Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**

IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Lelkes Miklós

József Attilára

Ment a nagy költő, s bús elmebeteg,
egy világban, nála még betegebb.
Halált ott lelt vonatkerék alatt:
prófétasorsként szokott pillanat.

Néhány kedves versének még terem
hely: eljátszik a gyermek Betlehem,
- s Költőnk Istenhez kinyújtott keze
jól látható, árnyék-verssel tele.

Ám holt költőként mégis szolga csak:
nem a kegyetlen acél-pillanat
vitte el Őt, - most halt meg igazán,
sírt is kifosztó rút rablótanyán.

Ez utóbbiról mit sem tehetett.
Nem védekezhet munkás és beteg
élőn, holtan: elkurvult Gráciák
dícsérnek látszat-demokráciát.

Attilánk! Habár sötétlő kezek
kezelnek múltat, dúlt-émlékeket, -
egyszer mégis jöhet egy más idő:
fénylelkű fény, éltető levegő.

Tényleg jön-e? Nem tudom, csak hiszem.
Hiszi bolondszerű álom szívemen.
Ha megcsal is e hit-álomhaza,
a csillagom akkor is Csillaga.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft. A **Lant** kereskedelmi forgalomban nem kapható! Megrendelhető a szerkesztőség címén.